

Skandinavien's Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aar. Nr. 12. Den 15. Marts 1855. Priis: 6 Øre pr. Expl.

Udvælgelse og Forkastelse.

(Af Miennial Star Nr. 9, 1ste Aarg.)

"Troer I paa Udvælgelse og Forkastelse?" For ikke at være nødte til at gentage en tussinde Gange, hvad der kan siges med een Gang, har vi besluttet skriftlig at besvare hinnt saa ofte fremsatte Spørgsmaal, saa at de Hellige kan modtage Lærdom, og alle, som vil, kan forstaae at vi fuldstig troer saadan Udvælgelse og Forkastelse, som er lært i det Gamle og Nye Testamente, og i andre Åabenbarelser fra Gud, i Forbindelse med ethvert andet Retfærdighedsprincip; og vi udbeder os den Gunst af Alle, i hvis Haand vort Svar maa komme, at de vil opsette deres Dom, indtil de har igjennemlaest det med en ydmyg og bedende Aund.

(Esaias 42, 6), til et Lys for Hedeningerne, til Herlighed for hans Folk Israel; idet han havde ordineret ham til at være de Levendes og Dødes Dommer (Apostl. Gjern. 10, 42), at formedelst ham Syndernes Forladelse kunde blive prædiket (Ap. Gj. 13, 38.) for Alle, som vilde adlyde hans Evangelium (Marc. 16, 16, 17.)

Enhver Øpperstepræst maa ordineres (Ebr. 5, 1.), og om Christus ikke havde modtaget Ordination, saa vilde han ikke have haft Magt til at ordinere Andre, som han gjorde, naar han ordinerede de Tolv (Marc. 3, 14) til at tage en Deel af det Embede, som han havde modtaget af sin Fader; ligeledes (Joh. 15, 16.): "I have ikke udvalgt mig, men jeg haver udvalgt Eder, og ordineret Eder, at I skulle gaae hen og bære Frugt;" (Ebr. 5, 4) „thi Ingen tager sig selv denne Øre;“ men den, som er kaldet af Gud, ligesom Aaron var. (V. 5). Saaledes haver Christus ei heller tillagt sig selv den Øre at blive Øpperstepræst, men den som sagde til ham: Du er min Son, jeg føerde Dig i Dag.“

Inget Væsen kan give, hvad han ikke selv besidder; følgelig kan ingen Mand

Herren Jehovah har talt ved Esaias, Propheten, i det 42 C. 1 V. saaledes: "See min Ejener, hvilken jeg opholder, min Udvælgte, i hvilken min Sjæl haver Behagelighed," klarligen hentydende til den Herre Jesus Christus, Guds Son, udkaaret eller udvalgt af Faderen (1 Petri 1, 20.) som vel forud var bestemt, for Verdens Grundvold blev lagt, men blevaabentbaret i disse sidste Dage for Eder, som formedelst ham troe paa Gud," til at tjene ham i Verdens Forlossning, til at være en Pagt for Folket

give Præstedommet til en anden, dersom han ikke først selv har modtaget det; og Præstedommet er af en saadan Natur, at det er umuligt at undersøge Principerne for Udvælgelse og Forkastelse osv., uden tillige at berøre Præstedommet; og endvidere Nogle kan sige, at Christus som Gud behøvede ingen Ordination, idet han besad det fra Evighed af, siger dog Christus selv (Matth. 28, 18.), „mig er giv en al Magt i Himmelten og paa Jorden,” hvilket ikke kunde have været tilfældet, dersom han havde været i Besiddelse deraf fra Evighed af, og i det forhen omtalte Vers opdager vi, at den, som sagde til ham, d. e. hans Fader ønskede ham, naar han besikkede ham til at være en Øpperstepræst eller ordinerede ham til den Gjerning at skabe Verden og alle Ting paa den; (Colos. 1, 16) „thi ved ham ere alle Ting stakte, de i Himmelene og de paa Jorden osv.; og at forløse samme fra Faldet; og at domme de Levende og de Døde; thi Retigheden at domme ligger i Præstedommet; og det er formedelst dette Middel, Faderen har overdraget Sonnen al Dom (Joh. 5, 22), henhørende til hans Forvaltning paa Jorden.

Om det var nødvendigt, at Christus skulde modtage Præstedommet for at beryttige ham til at være en Ejener for hans Fader i det som vedkom Menneskehestenes Børns Gjellossning og Frelse, synes det fornuftigt, at Ingen skulde påtagte sig en Deel af den samme Gjerning, eller at tjene i det samme Præstedomme, som ikke er blevet Faldet ved Prophetiens eller Åabenbaringens Land? Og kan det antages, at en Mand vil blive Faldet ved Åabenbaring, som ikke troer paa Åabenbaring? Eller vil nogen Mand underkaste sig en Ordination for at opfylde en Åabenbaring eller en Fal-

delse, paa hvilken han ingen Tro har? Vi anseer det for umuligt.

Før videre at erfare, at Gud kalder eller udvalger særegne Mænd til at udfore særegne Gjerninger, eller hvilke han giver særegne Velsignelser, lader os læse Esaias 45, 4.: „for min Ejener Jacobs Skyld, og for Israels, min Udvalgte's Skyld, kaldte jeg Dig (Cyrus) ved dit Navn; til at være en Befrier for mit Folk Israel, og at hjælpe til at plantede dem paa mit hellige Bjerg; (Esaias 65, 9) thi mine Udvalgte skal arbe det og mine Ejener skal boe der; ja paa Palestinske Bjerger Canaans Land, hvilket Gud forud forsigtede Abraham og hans Sæd; (1 Mos. 17, 8.) og den særegne Alarsag, hvorfor Abraham blev udkaaret eller udvalgt til at være denne velsignede Nations Fader, er klarligen sagt af Herren: (1 Mos. 18, 19.) „Thi jeg kjender ham, at han vil byde sine Born og sit Huns efter sig, at de skulle bevare Herrens Bei, til at gjøre Retfærdighed og Dom, paa det at Herren skal lade det komme over Abraham, som han harer lovet ham;” og dette indbefatter det almindelige Udvælgelsesprincip, det er: at Gud udkaarede, udvalgte, eller besikkede Jesu Christus, hans Sou, til at være Verdens Skaber, Regent, Frelser og Dommer, og Abraham til at være de Kroen des Fader, fordi han forudsaae, at de vilde adlyde hans Willie og Besalinger; hvilket stemmer overens med hvad der staar i 2 Tim. 2, 21.: „Dersom da Nogen holder sig reen fra disse, han skal vorde et Kar til Gere, helliget og Huusbonden nyttigt, tilberedt til al god Gjerning.”

Saaledes viser det sig, at Gud har udkaaret eller udvalgt visse Personer til visse Velsignelser, eller til at udfore visse Gjerninger; og for at vi fuldstændigere

maa forstaae Universets høieste Styrs Fremgangsmaade i Henseende til Udvælgelsen, vil vi auføre de hellige Skrifters Vidnesbyrd:

Rom. 8, 29. 30. „Thi hvilke han forud kjendte, dem haver han og forud beskikket til at vorde dannede efter hans Sons Billedes, paa det han skulde være den Forstefodte iblandt mange Brødre. Men hvilke han forud beskikkede, dem haver han og kaldet; og hvilke han kaldte, dem haver han og retsædiggjort, men hvilke han retsædiggjorte, dem haver han og herliggjort.“ Og hvilke kjendte han forud? Dem, der elskede ham som vi finde i det 28de Vers af det samme Capitel: „Men vi vide, at alle Ting tjenet dem til gode, som elste Gud, dem, som efter hans Beslutning ere kaldte.“ Og hvilke ere de, som ere kaldte efter hans Beslutning? Dem, som han forud kjendte, thi han vidste forud, at de, som elskede ham, vilde gjøre hans Villie og øve Rettsædighed, og det er forgivses for Mennesker at sige, at de elste Gud, dersom de ikke holde hans Beslutninger. Cain fandt det saaledes, da han frembar et uretsædigt Offer, thi Gud sagde til ham (1 Mose. 4, 7) „Er det ikke saa, at der som Du gør Godt, skal Du blive antagen;“ og dog blev han ikke antagen; (1 Joh. 2, 5.) „men hvo som holder hans Ord, i ham er sandelig Guds Kjærlighed fuldkommet; derpaa kjende vi, at vi ere i ham;“ eller, at vi ere kaldte efter hans Beslutning.

Men kjendte ikke Gud alle Ting og alle Mennesker forud? Sikkerligen (Ap. Gj. 15, 18.): „Gud kjender fra Ewighed alle sine Gjerninger.“ Men beviser dette, at alle Mennesker vilde elste ham og holde hans Bud, saa at han kunde forudbesikke dem til det evige Liv? Vist ikke, thi det vilde lade Gud forudvise Ting, som ikke vilde ske, eller forud-

bestemme Mennesker til det, som de aldrig kunne opnaae; Matth. 7, 13., thi den Port er viid, og den Wei er bred, som fører til Fordervelsen, og der er mange, som vandre paa den.

Guds Riges Grundsatninger er fuldkomne og indbyrdes overeensstemmende, og ligesaa maa Sandhedens Strifter stemme overeens i alle deres Dele, saa at ikke een Sætning skal tilintetgjøre den anden, og naar vi læser, at „hvilke han forud kjendte, dem haver han og forud beskikket;“ og at „Gud kjender fra Ewighed alle sine Gjerninger,“ saa kan man, ved at betragte det i Sammenhæng, see, at Gud forud kjendte alle og fulgtig forud beskikkede alle til at vorde dannede efter hans Sons Billedes; vi bør ogsaa læse (Mark. 15, 16.): „den, som ikke troer, skal blive fordømt;“ og (Joh. 8, 24.) „thi dersom I ikke ville troe, at det er mig, skulde I døe i Eders Synder;“ og saa (Matth. 25, 41) „gaaer bort fra mig, I Forbandede! i den evige Hld, som er beredt Djævelen og hans Engle; thi jeg var hungrig osv.“

Paulus skrivende til de Hellige, (Rom. 1, 7) kalder dem „Guds Elskelige, kaldte Hellige,“ og siger: (Rom. 8, 1.) „Saa er da mi ingen Fordommelse for dem, som ere i Christo Jesu, der ikke vandre efter Kjædet, men efter Landen;“ og vedbliver i hans Brev til Rømerne at vise, at Loven (Loven om kjædelige Bud, givne til Israels Børn, Pagteus Folk) kunde ikke gjøre dem, som kom under den, fuldkomne, (see ogsaa Ebr. 10, 1.) men blev given som en Tugtemester for at bringe os til Christum (Gal. 3, 24); saa at, naar han var kommen og frembar sig selv som et ulasteligt Offer for Gud (Ebr. 9, 14.), skulde Lovens Offer blive affastet ved ham, paa det alle Oprigtige af Hjertet kunde komme til Friheden fuldkomne Lov (Jac. 1, 25.) eller

Christi Evangelium, idet de ikke længere vandre efter Kjødet, men efter Alanden og blive iblandt det Tal, som elsker Gud og holder hans Bud, at de kunde blive de kaldte efter hans Beslutning (Rom. 8, 28.); og disse var de Individer, hensigten til hvilke Gud forud kende, saadanne som Abel, Seth, Enoch, Noah, Melchisedek, Abraham, Lot, Isaak, Jacob, Joseph, Moses, Caleb, Josva, Skjærgen Nahab (som øvede Retfærdighed, idet hun hjälpte Guds Ejendom, da deres Liv var efterstræbte af deres Fjender), Gideon, Barak, Samson, Jephtha, David, Samuel og Profeterne, (Ebr. 11) "hvilke formedelst Tro overvandt Riger, øvede Retfærdighed, erholdt Forjættelsen, stoppede Lovers Mund, slukte Hldens Kraft, undflyede Sværdets Od, blev stærke efter Skræbelighed, blev vældige i Krigen, bragte Fjenders Leire til at vige osv;" alle disse døde i Troen, de havde holdt Herrens Besalinger, de havde modtaget Forjættelsen om en herlig Arv, og de forvente Opfyldelsen af den Forjættelse, som de erholdt; efterdi Gud havde indseet noget Bedre for os, at de ikke skulde fuldkommes uden os.

Propheten Alma afgiver et lignende Vidnesbyrd, som de andre Profeter angaaende Udvælgelsen i det 9de Capitel (Mormonsbog Side 250). saalydende: "Og efter denne Viis bleve de bestikkede. De vare kaldte og beredte fra Verdens Grundvold blev lagt, efter Guds Forudvidenhed, for deres overordentlige Troes og gode Gjerningers Skyld; efter først at være overladte til at vælge Godt eller Ondt, og at have valgt det Gode, og øvet overordentlig stor Tro, ere de kaldte med et helligt Kald, ja, med det hellige Kald, som var beredt med, og overensstemmende med en forud beredt Gjenlösung for Saadanne; og saaledes ere de blevne kaldte til dette

hellige Kald for deres Troes Skyld, medens Andre have forkastet Guds Aland for deres Hjerters Haardhed og deres Forstands Blindheds Skyld, medens de, dersom det ei havde været for dette, kunde have faaet ligesaa store Velsignelser, som deres Brødre, eller, kort sagt: I Forstningen vare de i den samme Stilling, som deres Brødre; og saaledes var dette hellige Kald beredt fra Verdens Begyndelse for Saadanne, som ikke forhørde deres Hjertter, i og ved den eenbaarne Sons Forsoning, hvilken var beredt; og saaledes blev de kaldte og indviede til det høje Præstedom efter Guds hellige Orden, at lære Menneskens Born Hans Bud, at de ogsaa maatte indgaae til Hans Hvile; thi dette høje Præstedom var efter Hans Sons Orden, hvilken Orden var fra Verdens Grundvold blev lagt, eller med andre Ord, den var uden Dages Begyndelse eller Aars Ende, men var beredt fra Evighed til Evighed, efter Hans Forudvidenhed om alle Ting."

Rom. 9, 11. 12. "Thi der de endnu ikke vare fødte, og hverken havde gjort noget Godt eller Ondt, (paa det Guds Beslutning efter Udvælgelse skalde staae fast, ikke ved Gjerninger, men ved ham som kaldte), da blev der sagt til hende: den Eldre skal tjene den Ungre." Som vi har forhen viist, hvorfor Gud udvalgte Abraham til at være de Troendes Fader, nemlig fordi han vidste, at han (Abraham) vilde byde sine Born og sit Hus efter sig, saaledes seer vi underved, hvorfor Guds Hensigter, ifolge Udvælgelsen skalde staae fast og det for hans Guds Skyld. 1 Moseb. 22, 16. 17. 18. „Jeg haver svoret ved mig selv, siger Herren, at fordi du gjorde de te Stykke og ikke sparede din Son, den eneste: dersor vil jeg storligen velsigne dig, og meget mangfoltiggøre din Sæd,

som Stjernerne paa Himmelten og som Sandet, der er ved Havets Bred; og din Sæd skal eie sine Fjenders Port; og indi din Sæd skulle alle Nationer paa Jordens velsignes, fordi at du lod min Rost." Her sigtes igjen til Frelseren, som skulle komme i sagnem med Abrahams Sæd, den Herre Jesus, ved hvis Lidelser og Død, eller i hvem alle Jordens Nationer skulle velsignes, eller vorde levende gjorte, som de varde døde i Adam (1. Cor. 15, 22.) Denne Udvælgelse viser klarligen, at Gud ikke aarede eller udvalgte Israels Born til at være hans eget Folk, og dem tilhører „den sonlige Udkaarelse, og Herligheden, og Vægterne, og Lovgivningen, og Guds tjeneste, og Forjættelsen" (Rom. 9, 4.), og alle Velsignelser, som Hedningerne modtager, kommer formedelst Pagterne med Abraham og hans Sæd; thi formedelst Jødernes Vantro blev de asbrudte (Rom. 11, 17.), og Hedningene indvadede; men de staac ved Tro (Rom. 11, 20.) og ikke ved Udvælgelsen s Ed; derfor tilkom det dem at frygte, thi dem som de ikke vedblev at være frugt, skulle de blive ashugne (V. 21. 22.), og Jøderne indvadede i sagn, (V. 23) „thi de skal indvades igen, dersom de ikke blive ved i Vantro."

Hedningerne blev deelagtige i Udvælgelsen og Forjættelsen ved Velsignelser ved Tro og Lydighed, som Peter siger (1 Petr. 1, 1. 2.), idet han skriver til Udvældingene i Apspredelsen, hvilke varde Hedninger, „Udvælte efter Gud Faders Forudvidende, formedelst Vandens Helliggørelse i Lydighed;" (1 Petr. 2, 9. 10) „thi I ere en udvalgt Slægt, et kongeligt Præstedom, et helligt Folk, et Folk til Eiendom, at I skulle forkynde hans Øyder, som kaldte Eder fra Mørket til sit under-

fulde Liv; I, som for dum ikke varer et Folk, men nu ere Guds Folk; som ikke have erholdt Barmhjertighed, men nu have fundet Barmhjertighed."

- Hvorfor var de et Eiendomsfolk? Fordi Gud harde udvalgt den Sloeg af Hedninger og givet dem de Velsignelser, som kom ned i sagnem Præstedommet og Pagterne til Israels Huns, eller indvadede dem i det saude Oliestræ, og saaledes blev Israels Huns et Medskab til Frelse for Hedningene (Rom. 11, 17.); dette er hvad Israels Huns var udvalgt for, ikke alene til deres egen Frelse, men at formedelst dem, Frelsen skulle komme til alle andre; „thi Saliggjørelsen kommer fra Jøderne" (Joh. 4, 22.); og „ved deres Hald er Saliggjørelsen vederfarenu Hedningene" (Rom. 11, 11.). I blandt den forjættede Sæd finde vi Jesu Christus hverken som den Sidste eller Mindste, men som den store Upperstekpræst og Alles Hoved, som blev udkaaret til at henvise sit Liv for Verdens Forlossning, „thi uden Blodsudgrydelse kunde der ikke ske Syndeforsladelse" (Ebr. 9, 22.).

Moses fremfører et lignende Bidnesbryd som Peter og Paulus om Udvælgelsen; 5 Moseb. 7, 6—9. „thi du, du er et helligt Folk for Herren din Gud; Herren din Gud havre udvalgt dig, at være ham til et Eiendomsfolk, fremfor alle Folk, som ere paa Jordens Krebs. Herren havre ikke havt Lust til Eder og udvalgt Eder, fordi I varer mangfoldigere end noget andet Folk; thi I, I ere det mindste iblandt alle Folk; men fordi Herren havre elsket Eder, og fordi han vilde holde den Ed, som han havde svoret Eders Fædre, havre Herren udfort Eder med en stærk Haand; og frelst Eder ud af Trældomshuns, af Pharaos Haand, Kongen af Egypten. Viid derfor, at Herren din Gud, han er Gud, den trofaste Gud, som holder Pagten og Mi-

stundheden med dem, som elsker ham og holde hans Vand, indtil tusinde Ved; hvilket viser den lange Vedvaren af Velsignelserne for dette høilige begünstigede Folk.

Og Herren sagde til hende (Rebekka, 1 Moseb. 25, 23): den Ældre skal tjene den Yngre." Og hvorfor? Fordi at Isaak, Rebekka's Mand, Fader til Esan og Jacob, og Abrahams Forættelses Søn, var Urvlingen; og som Esan var Isaaks ældste Søn, havde han en lovlige Fordring til Urvnen; men formedelst Vandtro, Forhærdelse og Hunger solgte han sin Fodstefodselsret til sin yngre Broder Jacob (1 Moseb. 25, 33.); og Gud, som vidste iforveien, at Esau vilde gjøre dette af fri Villie og frit Valg, ifolge den Handlefrihed, som Gud har bestillet alle Mennesker, sagde til hans Moder, "den Ældre skal tjene den Yngre; thi som den ældste Søn, Esau, solgte sin Fodstefodselsret og desformedelst tabte al Ret til de til Abraham lovede Velsignelser, maatte disse Velsignelser og Forættelser have udeblevet, dersom de ikke havde gaaet over paa den yngste Son Jacob med den højste Fodstefodselsret, thi der var ingen anden Urvning i Israels Familie; og om disse Velsignelser havde udeblevet, maatte Guds Hensigter ifolge Udvælgelsen have slaaet Feil i Henseende til Israels Afton, og Jehovahs Ged vilde være bleven brudt, hvilket ikke kunde stee, om end Himmelten og Jorden skulle forgaae.

Rom. 9, 13. „Som strevet er: Jacob elskede jeg, men Esan hadde jeg.“ Hvor er det streven? I Malachias 1, 1. 2. Maar blev det strevet? Omkring 397 Aar for Christus, og Esan og Jacob blev fødte omtrent 1773 Aar før Chr. (ifolge den bibelske Tidsregning), saa at Esan og Jacob levede omtrent 1376 Aar før den Eid Herren talte ved Malachias, idet

han sagde, „Jacob elskede jeg, men Esan hadde jeg,” som berørt af Paulus. Dette Skrifsted fremsættes øste for at bevise, at Gud elskede Jacob og hadde Esan for de var fødte; eller, for de havde gjort Godt eller Ondt; men om Gud elskede den ene og hadde den anden, for de havde gjort Godt eller Ondt, har han ikke anset det passende at sige os det, hverken i det Gamle eller Nye Testamente, eller i nogen anden Åabenbaring; men blot dette erfare vi, at 1376 Aar efter at Esan og Jacob var fødte, sagde Gud ved Malachias, Jacob elskede jeg og Esan hadde jeg; og viærlig var det tilstrækkelig Eid at prøve deres Gjerninger og forviæsse sig om, enten de var værdige at elskes eller hedes.

Og hvorfor elskede han den ene og hadde den anden? Af den samme Åarsag, som han annullerede Abels Offer og forkastede Cains; fordi Jacobs Gjerninger havde været retfærdige, men Esans ugudelige; og hvilken retfærdig Fader vilde have handlet anderledes? Hvem vilde ikke elste en hengiven og lydig Søn mere end en, som var uhydig, og sogte at fornærme ham og træde hans Huses Orden under Fodder? (Indvending) „Men Gud seer ikke som Menneskene, og han anseer ikke Personer“ (Ap. G. 10, 34). Sandt! Men hvad siger det næste Vers? „Hvo som fr y g t e r G u d og g i o r R e t f æ r d i g h e d , er ham behagelig;“ men det siger ikke, at den, som over Ugudelighed, er behagelig for ham, og dette er et Bevis at Gud anseer Personernes Handlinger; og dersom han ikke gjorde saaledes, hvorfor skulle han da besale dem at adlyde hans Lov? Thi dersom han ikke ansaae Menneskernes Handlinger, vilde han være lige saa vel behaget med en ugudelig Mand, der brød hans Lov, som med en retfærdig Mand, der holdt den; og om Cain havde

gjort hvad Gud var, vilde han være blevet lige saa vel antagen som Abel (1 Moseb. 4, 7.), og Esau lige saa vel som Jacob, hvilket beviser, at Gud ikke anseer Personer, men tager Hensyn til deres Gjerninger (see Matth. 25, 34 til Ende): „Kommer I min Faders Velsignede og arver det Rig, som Eder er beredt, fra Verdens Grundvold blev lagt; thi jeg var hungrig og J gave mig at æde osv.;“ og fordi at Gud velsignede Abel og Jacob, vilde ikke have hindret ham at velsigne Cain og Esau, om deres Gjerninger havde været retfærdige lig deres Brøders; saa at, der som Gud udvælger een Nation til at vorde velsignet, det dommer ikke en anden til at vorde forbanded, eller gjøre dem forkastelige, isolge Guds Forkastelse, som Nogle antage; men derredt at de modstaae Sandheden blive de forkastelige i Henseende til Troen (2 Tim. 3, 8.), og ere „vederstyggleige og ulydige og undnelige til al god Gjerning (Titus 1, 16), og folgetlig udstikkede for Udvælgelsen Velsignelser.“

Rom. 9, 15. „Thi han siger til Moses: jeg vil være den mistundelig, hvilken jeg er mistundelig, og forbarme mig over den, hvilken jeg forbærner, over (see Aduen Mosabog 33 Ept., 13—19) Vers. „Mit Ansigts skal gaae med dig og jeg vil give dig Hvile, thi du har ved fundet Maade for mit Navn, og jeg hjender dig ved Navn, og jeg vil lade al min Godhed gaae foran dig, og jeg vil forkynde Herrens Navn for dig; og jeg vil være naadig den, som jeg vorder naadig, og forbarme mig over den, hvilken jeg forbærner mig over.“ Rom. 9, 16. „Derfor staer det ikke til den, som vil, ei heller til den, som lober, men til Gud, som gjor Misundhed;“ idet han havde sit Dje den samme Tid rettet paa sit Pagtes Folk i den øgyptiske Trældom.“

Thi Skriften siger til Pharaos (2 Moseb. 9, 16. 17.): „Sandeligen, just til dette haver jeg opreist dig, for at vise min Magt paa dig, og at mit Navn skulde forkyndes over al Jordens. Ophoier du dig endnu over mit Folk, at du ikke vil lade dem fare?“ Gud havde lovet at bringe Israels Huns ud af Egypti Land i hans egen bestikkede Tid, og det det „med en stærk Haand, og udraft Arm, og med stor Forferdelse“ (5 Mos. 26, 8). Det behagede ham at gjøre dette, paa det hans Magt kunde blive kjendt og hans Navn kundgjort over al Jordens, saa at alle Nationer kunde have Himmelens Gud i Grindring, og cere hans hellige Navn; og for at fuldføre dette var det nødvendigt, at han skulde finde Modstand for at give ham en Lejlighed til at vise sin Magt; derfor opreiste han en Mand, nemlig Pharaos, som, han vidste forud, vilde forhørde sit Hjerte imod Gud, efter hans eget frivillige Valg, og vilde modsette sig af yderste Evne den Almægtige i hans Forsøg paa at befrie sit udvalgte Folk; og Pharaos bevisste, at Herren ikke havde taget Heil af ham, thi han lod intet Middel usørgt, som hans ugadelige Hjerte kunde opfinde til at plage Abrahams Afkom og tilintetgjøre den Allerhøjestes Hensigter, hvilket gav Abrahams Gud en Anledning til at forhøjre sit Navn for Nationerne og for den ugadelige Konge, ved mange store Tegn og underlige Gjerninger, som endog sommetider overbeviste den ugadelige Konge om hans Ondskab og om Guds Magt (2 Mosed. 8, 28 v. f.), og dog vedblev han at sætte sig op og holde Israeliterne i Trældom; og dette er hvad der menes ved, at Gud forhærdede Pharaos Hjerte. Gud tilkjende: gav sig ved saa mange herlige og kraftige Bevisninger, at Pharaos kunde ikke modstaae Sandheden, uden at blive mere for-

hærdet, og det i den Grad, at han tilfist i sin Ufstandighed i at ville standse Gude Folk, stormede efter dem i det røde Hav tilsigemed sin Hær og blev begravet i Bølgerne.

Havde ikke Guds Magt gjort sig gjældende paa en nærmelig Maade, kunde det synes som om Israels Huns maatte blive undryddet, thi Pharaos befalede Jordmødrerne „at dræbe alle israelitiske Drengeborn, saasnart de vare fødte“ (2. Moseb. 1, 15. 16.), og drog dem til Negnskab fordi de lod Børnene af Mandkjønnet leve (V. 18), og bød alt sit Folk og sagde: „hver den Son sem fødes, kaster den i Floden“ (V. 22.), og dog vilde han forbarme sig over den, han vilde (Rom. 9, 18.), thi han vilde forbarme sig over det ydede Barn, Moses, (naar denne blev lagt i en liden Kiste og skjult i Sivet af sin Moder for at frelse ham fra Pharaos grusomme Befaling, 2 Moseb. 2, 3.) og bevirkede at han skulde blive bevaret som en Prophet og Befrier for at føre hans Folk til deres eget Land, og hvem han vilde forhædre, thi han forhærdede Pharaos ved at lade ham se sin store Magt, og uddrog ham sin Aland, og overlod ham til hans onde Indskydelse; thi han satte Arbeidsfogeder over Israeliterne til at plage dem med store Byrder og tvang dem til at bygge Horraadsstæder for Pharaos, og kom dem til at trælle stræng-ligen; og gjorde deres Liv hedest med haard Trældom i Lejr og i Tegl og med altsaaende Trældom paa Marken (2 Moseb. 1 C.), foruden at han ødelagde de mandlige Børn. Han bevisste saaledes baade for Gud og Mennesker, at han havde forhærdet sit eget haarde Hjerte, indtil han blev et Bredestkar, stikket til Fordærvelse (Rom. 9, 22); alt dette sagde Gud længe forud til Moses, „jeg vil forhædre hans (Pharaos) Hjerte“ (2 Moseb. 4, 21.).

Skal da Mennescene frelses ved Gjerninger? Nei, „thi af Maade ere I frelste formedes Troen, og det ikke af Eder; det er en Guds Gave; ikke af Gjerniager, at ikke Nogen skal rose sig“ (Ephes. 2, 8. 9.). „Ikke for de Retsfærdigheds Gjerningers Skyld, som vi have gjort, men efter sin Barmhjertighed frelste han os“ (Tit. 3, 5.); og „dog er Troen død uden Gjerninger“ (Jacob 2, 17.). „Er ikke vor Fader Abraham retsædiggjort ved Gjerninger?“ (V. 21.) Skal vi da frelses ved Tro? Nei hverken ved Tro eller Gjerninger; men „ved Gjerninger bliver Troen fuldkommet“ (V. 22); „men af Maade er I frelste“ (Eph. 2, 8.); „men er det af Maade, da er det ikke mere af Gjerninger, ellers bliver Maaden ikke mere Maade; men er det af Gjerninger, da er det ikke mere af Maade, ellers er Gjerningen ikke mere Gjerning“ (Rom. 11, 6.). „Seer I nu at et Mænæske retsædiggjøres ved Gjerninger og ikke ved Troen alene“ (Jacob 2, 24.).

Rom. 10, 3. 4. „Thi da de (Jærel) ikke kjende Guds Retsfærdighed, og trakte efter at oprette en egen Retsfærdighed, underkaste de sig ikke Guds Retsfærdighed; thi Christus er Lovens Ende til Retsfærdighed for hver den, som troer.“ Saaledes er Guds Retsfærdighed aabenbaret i Saliggjørelsens Plan ved hans forsæstede Son; „thi der er ikke noget andet Navn under himmelen, givet iblandt Mennesker, ved hvilket vi skulde vorde frelste uden ved Jesu Christi den Nazareers Navn“ (Ap. Gj. 4, 10. 12.); men om dette var Jøderne uvidende, endskjont de selv forsæstede ham; og de har stedse siden været i Færd med, under deres Omvandring iblandt Jordens Nationer, i et Tidssrum af attenhundrede Aar, at forsøge at oprette deres egen Retsfærdighed, den af Mose Lov; hvilken Lov

aldrig kan gjøre dem, som kommer under den fuldkomne (Ebr. 10 1.); „dog,” sagtet deres Mørke og lange Udspre-delse, „er der der en Levning efter Maad-dens Udvælgelse” (Rom. 11, 5.), som „Gud vil indsamle fra alle Folk, blant hvilke de er adspredte og vil helliggjøres ved dem for Hedningenes Dine, da skalle de boe i deres Land, som Gud gav sin Ejener Jacob; og de skal boe trygge-ligen deri, og bnage Huse, og plantte Vin-gaarde, ja de skal boe trygge-ligen, naar jeg faaer udskrift Domme imod alle dem, som berøvede dem rundt omkring; og de skal da kjenne, at jeg, Herren, er deres Gud” (Ezech. 28, 25. 26.; Esaias 11, 11—16); og naar denne Judsamling er fuldendt, skal der ikke mere siges: „Her-ren lever, som opførte Israels Born af Egypti Land; men Herren lever, som opførte Israels Born af Nordenland, og af alle Landene, hvorhen han havde forbrevet dem; og jeg vil føre dem tilbage til deres Land, som jeg gav deres Fædre osv.” (Jerem. 16, 14. 15. osv.).

Rom. 11, 7. „Hvad altsaa? det Is-rael søger efter, haver det ikke erholdt, men de Udvælgte have erholdt det.” Da hvoifor have de ikke erholdt det? „Kerdi de sogte det ikke ved Tro, men ved Lovens Gjerninger, thi de stodte an mod Anstodestenen; som strevet er: see jeg sætter i Zion en Anstodesteen og en Hor-argelssklype” (Rom. 9, 32. 33. „for de tvende Israels Huse, til en Snare og til en Strikke for Jerusalems Indby-gere; og mange af dem skal stode sia” (Esaias 8, 14. 15.). „Men de have stodt an, paa det de skalde falde? Det være langt fra! Men ved deres Fald er Saliggjørelsen kommen til Hedningene” (Rom. 11, 11.); „og Jerusalem skal nedtrædes af Hedningene, indtil Hedningenes Tider fuldkommes (Euc. 21, 24.); og naar Is-

raels Huns er gjenindsat i deres Besid-delser af Canaan, kan det med Sandhed siges, at Udvælgelsen har erholdt det; thi Opfyldelsen af Guds Udvælgelses-Ged til Abraham, som de Troendes Ha-der, og Forjættelserne til hans Born, vil forstaffe Israel det, som det forajæ-ves sogte efter ved Mose Lov.

Dette er den Udvælgelse, som vi troer paa, nemlig: saadan som vi finde den af Propheterne og Apostlerne og af Her-ren selv i hans Ord; og, som vi ikke have Rum i denne Epistel til at anføre alle Skriftsteder vedkommende Udvælgelsen, opfordrer vi de Hellige til at undersøge Skrifterne i Forbindelse med de her om-talte Steder; og hvorsomhelst de finde Udvælgelse eller nogen anden Lærdom eller Velsignelse given eller tillagt Is-rael Huns, lad dem vedblive med Is-rael Huns, og anbring ikke det paa Esan, som tilhører Jacob; eller paa de nyere Tiders Kirkesamfund, hvad der til-hører det gamle Paqtens Folk; og læ-rer at skjelne hvorledes Herren, Apo-stlerne og Propheterne anbragte deres Ord og holder fast ved denne Anvendelse, og Viisdom og Kunstdæk vil tilægges Eder; og med de elstede Apostlers, Petri og Pauli, Ord vil vi opmuntre Eder „til at forarbeide Eders egen Salighed med Frugt og Bæven; thi Gud er den, som virker i Eder, baade at ville og at ud-rette efter sit Welbehag” (Philip 2, 12. 13.); „anvendende al Eders Fisl at gjøre Eders Kaldelse og Udvælgelse sikker” (2 Petr. 1, 10.); thi dette er den beseglende Magt omtalt i Eph. 1, 13. 14. „Paa hvem Jegsaa haabede, efter at J havde hørt Sandhedens Ord, Eders Saliggjørelses Evangelium, — i hvem Jegsaa, efter at J troede, ere blevne beseglede med Forjættelserns

den Hellige Land, som er os Pant
paa vor Aarv, indtil Forlosningen af den
kjøbte Ejendom, hans Herlighed til Pris,^a
(2 Petr. 1, 11.) „Thi saaledes skal vi-
gelig gives Eder Indgang i vor Herres

og Frelzers Jesu Christi evige Rige.
Amen!

Brigham Young.
Willard Richards.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Marts.

I denne paa store Begivenheder rige Tid, da Prophetierne saa klart sees at gaae i Opfyldelse, da den ene Begivenhed folger Slag i Slag paa den anden og er Forløber eller ligesom varslor hvad der endnu vil komme, idet Krig, Blods-udgydelse, Hunger og Trængsel og Opror og Jordskælv og Vandenes Stigen og gruelige Forbrydelser iblandt Menneskene spreder Raedsel og bange Forventning i Landene over, hvad der fremdeles vil skee, synes denne Verdens Fyrste, hvis Magt er i Luften og som hersker i Vantroens Børns Hjerter her paa Jorden at opægge sine Allierede, „Verdens Herrer, som regjere i denne Tids Mørke, og Dindstabens aandelige Hær under al Himmelten,” til haardnakket Kamp mod Evangeliets Sandhed, og mod sammes Forkyndere, eftersom disse gaae frem og forkynner „Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse” og advare Menneskene og at lerede sig til Modtagelsen af „Faderens Genbaarne,” der snart vil gjæste Jorden og fuldbyrde det, som ham er overdraget af Faderen, nemlig „al Dom over de Levende og de Døde.” En saadan Opvækelse af den sovnagtige Trænghed for det Tilkommende smager hverken Store eller Smaa, hvorfor de i sin Forbitrelse og afmægtige Harme, istedetfor at agte paa det advarende Raad og i Ydmighed undersøge Sandheden af Herrens „Udsendtes” Biduesbyrd, opsamler alle Løgne og Rygter, gamle som nye, opkoger dem, holder ny Sance over dem, og præsenterer dem, saaledes tillavede, i de offentlige Blade (2 Thes. 2, 11. 12.) til Opbyggelse, Oplysning, Advarsel og Belærelse for de „Ubefæstede i Troen,” at de maa ske „de falske Propheter,” som Pesten, ikke høre paa dem, ikkeaabne deres Hjerter eller Huse for dem, men derimod jage dem ud af de Byer eller Egne, hvor de kommer. O I forvildede Menneskeborn! naar vil I lære Ydmighed og Wiisdom til at prøve Alt og beholde det Bedste.” Inden I forjager Herrens Ejendom, læser og overveier Lucas 10 C. fra 1 til 16 Vers, og legger Merke til Herrens Udsagn: „at det skal gaae Sodoma lideligere paa Dommens Dag, end den Stad, som forlaster Biduesbyret og Herrens Ejendom.” —

I blandt de mange Inserater, der i senere Tid har været indrykket imod os i forskellige Aviser, har Intet frapperet os mere for den uvidende, og uchristelige Land, hvormed det er strevet, end det af Bisshop Engelstoft i Hyens Stiftstidende Nr. 46, 47 og 48 Indrykkede. Det rober Forsatterens fuldkomne Ubekjendtskab til de Sidste Dages Helliges Lære og deres Samfundsliv, at vi anseer det under vor Værdighed at besvare samme; det eneste Raad vi vil tillade os give Bisshop

Engelstoft og enhver Aanden (dersom de vil modtage det), er, læs vores Skrifter og Vidnesbyrdene fra troende Medlemmer, der er publiseret i „Skandinaviens Stjerne,” og vær mere tilbøelig til at troe Sandhed end Logn. Hvad der videre formindrede os i Bisshop Engelstofts ubistropelige Skrivelse er den Maade han, som paastaaer at være en Herrens Ejener, anvender Jesu Ord: „Jeg er ikke kommen at give Fred paa Jorden, men Tvedragt osv.” idet Bisstoppen giver et indirekte Bink om, at disse Ord kan fortolkes saaledes: at man ikke behøver at holde Fred med de „Sidste Dags Hellige;” dem kan man gjerne jage paa Dor. Folgen af denne indirekte Opsordring er heller ikke udebleven, idet vores Brødre, udsendte for at forkynde Jesu Vidnesbyrd, er blevet voldelig udjaget i Odense af en ophidset Folkesværn af det Locale, de selv havde lejet, og havde efter Landets Grundlov Ret til at benytte til offentlig Gudsdyrkelse. Er saadan Fremfærd christelig? Er dette overeensstemmede med Jesu Lære, der byder, at Kjærlighed og Forsonelighed skulde herle i hans Tilhængeres Hjertet? Ja, at de endog skulde „elske dres Ejender osv.” Det glæder os imidlertid at see af Præsident Jorgensens og de udsendte Eldstes Mollers og Paulsens Rapport, at de have opfyldt deres Pligt (1 Petr. 3. 14. 15.), ikke alene i at predike for Folket, men ogsaa at besøge Bisshop Engelstoft og vise ham det inhumane og uchristelige i hans og Folkets Fremgangsmaade, idet de tillige have søgt den lovlige Beskyttelse af Oprigheden og trukket En af Fredsforstyrreerne til Ansvar for hans ulovlige Afdærd. Det vil interessere os at see, om den civile Oprighed vil haandhæve Landets Love og tillade Landets Børn, umolesterede af en rasende og forblendet Folkehed, at dyrke Gud overeensstemmende med Samvittigheden og Christi Lov, og tillige med den Ret, som Landets Grundlov hjemler dem. Maatte Bisshop Engelstoft og Alle lere at kjende Christi sande Lærdom og adlyde den, da vilde de ei længere være tilbøelige til at forfolge Nogen, men de ville erindre Frelserens Ord: „I skulle hades af Alle for mit Navns Skyld, men er I trofaste indtil Enden, skulle I arve Livets Krone.” Hans Disciple skulde ikke have eller forfolge Nogen; men de skulle hades og følges af Alle, og naar man ikke vilde annullere dem i en Stad, skulle de flye til en anden, og de som forfulgte dem, havde selv affagt sin Dom!

Joseph Smiths Levnetsløb.

1835.

(Fortsat fra Pag. 169.)

Kirtland den 27. Februar.

Denne Aften var ni af de Tolv, nemlig: L. Johnson, B. Young, H. C. Kimball, O. Hyde, D. W. Patten, Luke Johnson, W. E. Mc Cullin, J. F. Bonington og W. Smith samlede hos Præsident Joseph Smith, jun., som var tilstede tilligemed Fr. G. Williams, S. Rigdon,

Bisshop Whitney og tre Eldste. P. P. Pratt var gaaet til New Portage, og O. Pratt og Th. B. Marsh var endnu ikke ankomne for at modtage deres Ordination.

Efter Bon af Præs. Joseph Smith, jun., sagde han, at dersom han blev hørt med Taalmodighed, kunde han forelægge Raadet et Punkt, som vilde være af

Vigtighed. Han havde selv af Erfaring lært en Kjendgjerning, som, naar han overvæde den, stedse bedrøvede ham dybt, at den ikke var iagttagen; nemlig: dersom jeg nu harde i min Besiddelse enhver Afgjørelse, som er bleven fattet angaaende vigtige Lærdoms punkter og Pligter siden Begyndelsen af dette Værk, vilde jeg ikke afstaae dem; for nogen Pengesum; men vi har forsømt at tage Optegnelser af saadanne Ting, idet vi maa skee tænkte, at de ikke vilde vorde os til nogen Nutte for Eftertiden; hvilke, dersom vi nu havde dem, vilde afgjøre næsten ethvert Lærdomspunkt, som kunde forekomme. Men dette er blevet forsømt, og nu kan vi ikke bringe Esterretning til Kirken og Verden om de store og heilige Aabenbareller, der er bleven givne os, med den Grad af Magt og Myndighed, som vi ellers kunde, dersom vi nu havde disse Ting at bekjendtgjøreude omkring.

Siden de Tolv nu er valgte, ønsker jeg at fremsætte for dem den Fremgangsmaade, de herefter maa følge til deres Gavn, i et Lys, hvorom de nu er uvidende. Om de vil, enhver Gang de er forsamlede, bestikke Gen til at præsidere over dem under Forsamlingen, og Gen eller Flere til at føre en Optegnelse over deres Forhandlinger og over Afgjørelsen af ethvert Spørgeomaal eller Punkt, hvad det end kan være, lad det vorde nedstrekket; og en saadan Afgjørelse vil for stedse forblive paa Optegnelsen og staae som et Pagtes- eller Lærdomspunkt. Et saaledes afgjort Punkt kan synes for Tiden af lidet eller intet Værd; men skalde det blive publiseret og det senere skalde i Hænderne paa een af Eder, vil I finde det af uendelig Værd, ikke blot for Eders Brødre, men det vil være en Fest for Eders egen Sjæl.

Her er et andet vigtigt Punkt. Om I forsamles fra Tid til anden, og gaaer frem at forhandle vigtige Spørgeomaal og afgjøre samme, og forsømmer at nedskrive Afgjørelserne, vil I efterhaanden blive bragt i Knibe, af hvilken I ikke vil være i stand til at udrede Eder, fordi I kan komme i en Stilling, hvori Eders Tro ikke kan bringes til at understøtte Eder med tilstrækkeligt Huldkommenhed eller Kraft til at erholde den forønskede Undervisning; eller maa skee Manden vil unddrages Eder, og Gud kan blive vred, fordi I forsømte at nedskrive disse Ting, naar Gud aabenbaredem, idet I ikke ansaae dem vigtige nok; og saaledes er ellers blev en stor Kundstab, af uendelig Vigtighed, tabt. Hvad er Aarsagen der til? Det kom som en Folge af Dovenstab eller af Forsommelse at bestikke en Mand til at opoffre nogle Dieblikke til at nedskrive alle disse Afgjørelser. Lad mig her prophetere. Tiden vil komme, naar I, hvis I forsømmer at gjøre disse Ting, vil falde for uretfærdige Mænds Hænder. Skulde I blive bragte for Authoriteterne og anklagede for nogen Brøde eller lovstridig Handling, og være saa uskyldig som Guds Engle, med mindre I kan bevise at have været et andet Sted, vil Eders Fjender faae Overhaand over Eder; men, om I kan bringe tolv Mænds Vidnesbyrd, at I den Tid var paa et vist Sted, vil I undkomme af deres Hænder. Nu, hvis I vil være omhygaelige at holde Optegnelser over disse Ting, som jeg har omtalt, vil det vorde een af de vigtigste Annaler, som nogensinde fandtes, thi enhver saadan Decision vil stedse for Eftertiden staae Som Lærdoms og Pagtes Artikler.

Raadet udtrykte derpaa deres Bisald angaaende de foregaende Bemærkninger af Præs. Smith, og bestikkede O. Hyde

og W. G. Mc. Lellin til Skriver for Församlingen.

Præs. Smith fremsatte følgende Spørgsmaal: Hvad Vigtighed er der fastet ved Kaldet af disse tolv Apostle, forskjelligt fra de andre Kald eller Embedsmænd i Kirken?

Efter at Spørgsmaalet var omhandlet af Raadsmedlemmerne Patten, Young, Smith og Mc Lellin, afgav Præs. Joseph Smith, jun. følgende Hjendelse:

De er de tolv Apostler, som er kaldede til det omvandrende Hoiraads Embede, hvilket er til at præsidere over alle Helliges Menigheder, iblandt Hedningerne, hvor der er ansat et Præsidentstab; og de skal omvandre og prædike iblandt Hedningerne, indtil Herren skal befale dem at gaae til Joderne. De skal holde dette Embedes Nøgler, til at opslukke Himmeriges Riges Dør for alle Nationer, og til at prædike Evangeliet for enhver Skabning. Dette er Magten, Myndigheden og Kraften af deres Apostelstab.

Oliver Cowdery,
Skriver.

Kirtland, Ohio, den 27de Februar 1835. Idet jeg opfordret af Bestyrelsen af „Kirtlands Skole“ at give en siden Skildring af det Aantal af Studerende, som har besøgt denne Indretning, og af deres Fremgang i de forskjellige Videnskaber, er det mig en Glæde at opfylde deres Forlangende, som jeg har været en Lærer i den fra dens Begyndelse i Desember sidstleden.

Skolen er blevet bestyret under umiddelbar Ledelse og Tilsyn af Joseph Smith jun., Fr. G. Williams, S. Rigdon og Oliver Cowdery, Forstandere. Naar Skolen først begyndte, indtog vi baade Store og Småa, men efter tre Ugers Forløb blev Klasserne saa store, og Huset saa opfyldt, tankes det raadeligst at

udelade alle mindre Elever, og vedblive ikkun med saadanne, som ønskede at lære Skrivning, Regning, Engelsk Grammatik og Geographi. Inden vi udelod de mindre Elever, var det ialt omtrent 130, som besøgte Skolen, siden den Tid har der i Gjennemsnit været omtrent eet Hundrede, hvorfaf de fleste har modtaget Undervisning i Grammatik, og i de fire sidste Uzer har omtrent halvfjersindstyve studeret Geographi den halve Dag og Grammatik og Skrivning den anden halve. T. Budicks Arithmetik, S. Kirkham's Grammatik og J. Oldneys Geographi er blevet brugte tilligemed Noah Websters Ordbog som Nettenuor. Jeg har været Skolelærer i fem forskjellige Stater og besøgt mange Skoler, i hvilke jeg ikke var ansat som Lærer; men jeg kan forsikre, at jeg i ingen har set Elverne gjøre hurtigere Fremgang, end i denne.

William E. Mc Lellin.

Menigheden forsamlæt i Raad den 28de for at begynde at udvælge visse Individer af deres Tal, som drog op til Zion med mig i Leiren; og følgende er Navnene paa dem, som dengang blev udvalgtes og velsignede til at begynde Organisationen af det første Dovrum af de Halvfjersindstyve, ifolge de Syner og Abenbarelser, som jeg har modtaget; de Halvfjersindstyve til at danne omvandrende Dovnummere, til at gaae over hele Jorden, hvorsomhelst de tolv Apostler skulle falde dem.

Hiram Winters.

Elias Hutchins.

Henry Shibley.

Jedediah M. Grant.

Lyman Sherman.

Joseph Hancock.

Lyman Smith.

Peter Buchanan.

David Elliot.

Almon W. Babbitt.
 Levi Gifford.
 Joseph B. Nobles.
 Lorenzo Booth.
 Zera S. Cole.
 Leonard Rich.
 Garrison Burgess.
 Alden Burdick.
 William F. Cahoon.
 Harper Riggs.
 Bradford Ellot.
 Burr Riggs.
 Lewis Robbins.
 Darwin Richardson.
 Roger Orton.
 J. B. Smith.
 Harvey Stanley.
 Joseph Young.
 Alexander Badlam.
 Sebedee Coltrin.
 Solomon Augel.
 John D. Parker.
 Daniel Stearns.
 Hiram Stratton.
 Sylvester Smith.
 William Pratt.
 Ezra Thayre.
 Levi W. Hancock.
 Solomon Warner.
 Israel Bartow.
 Willard Snow.
 Hazen Aldrich.
 Charles Kelly.
 Jenkins Salisbury.
 George N. Smith.
 Nathan B. Baldwin.

Raadet sluttedes til den følgende Dag den 1ste Marts; da, efter holdt Begravelse af Seth Johnson, blev Afdillige, som nyligen var blevet døbte, konfirmerede, og Sakramentet blev uddeelt til Menigheden. Inden Administrationen talte jeg om Rigtigheden af denne Institution i Kirken og fremsatte indtræn-

gende Vigtigheden af at gjøre det med Antagelighed for Gud og spurgte: Hvor længe tænker I at et Menneske kan deltage i dette Sakramente uverdigten og Herren ikke vil undrage det sin Land? Hvor længe vil Mennesket saaledes lege med hellige Ting og Herren ikke overslade ham til Satans Angteller indtil Forloshingens Dag? Menigheden skulde vide om de er uverdige fra Tid til Tid at unde det, at ikke Guds Ejendom skal forbrydes at forvalte det. Derfor bør vore Hjarter blive ydmige, og vi bør omvende os fra vores Synder og udrense det onde fra os.

Efter Sakramentets Nydelse fortsatte Raadet at ordinere og velsigne dem, som forhen var kaldte; ligesledes blev John Murdock og S. W. Denton ordinerede og velsignede; Benjamin Winchester, Hyrum Smith og Fr. G. Williams blev velsignede; og Joseph Young og Sylvester Smith ordineredes til Præsidenter for de Halvjerssindstyrke.

Kirtland den 7de Marts 1835. Idag sammenkaldtes en Forsamling af de Sidste Dages Helliges Menighed i den Hensigt at velsigne i Herrens Navn dem, som hidindtil havde hjulpet til at bygge (ved deres Arbeide og andre Midler) Herrens Hus paa dette Sted.

Morgenen anvendtes af Præs. Joseph Smith jun. til at lære Menigheden Rigtigheden og Nødvendigheden af at rense sig. Om Eftermiddagen optoges Navnene af dem, som havde hjulpet til at opbygge Huset, og forsat Bestyrelse gaves af Præs. Smith. Han sagde, at de, som havde udmarket dem saavidt at de havde offret til Opbygelsen af Herrens Hus, saavel som arbeidet derpaa, skulde erindres; at de som byggede det, skulde eie det og have Bestyrelsen over det.

(Fortsættet.)

Blandinger.

Ødelæggelse formedelst Is. Vaa Grund af den strenge Winter har Isen stoppet al Færdsel paa Floden Thamse i England, og foraarssaget en uhyre Ødelæggelse den 24de Februar sidst, paa Ciudom, idet den opphobede Is har løsrevet fra Hæstigheder og Ankere store Fartøier, hvoriblandt et Dampskib paa 800 Tons, hvilke ere komne i Drift og formedelst Isens Træk har ødelagt og knust alt, hvad der var i deres Vej, som mindre Fartøier, Baade, Pramme, Bolværker, Skibsørster, Brygger, Flaadebroer osv. Man har ikke seet saa megen Is siden Vinteren 1829—30, og de ældste Indvaaere have ikke, siden den mindeværdige Vinter 1814, seet Is- og Sueemaserne optaarnede i en saadan Høide som nu, idet de danne i forstjellige figurer smaa Isbjerge fra 10 til 12 fod.

Opløb af Mangel paa Brod. Som følge af ovenberorte Standsning i Færdselen er omtrent 50,000 Mennisker arbejdsløse i London, store Flokke af disse have, grebne af Nød og Hunger, gjennemstreiset Gaderne den 21de og 22de Februar sidst, i den østlige Deel af Hovedstaden, og raaabende paa Brod, trængt ind i adskillige Brodudsalg, og bemægtiget sig, hvad de forefandt.

Lignende Optrin have i en endnu større Maalestok fundet Sted i Liverpool; ligeledes i Birkenhead, hvor ikke mindre end 10,000 Arbejdsløse, af forstjellige Haandteringer, streife omkring i Gaderne næsten i en forsømgtende Tilstand; deres Lidelser ere store og de drage bettende om fra Hunn til Hunn.

En Armee tilintetgjort næsten uden Sværd. Siden Krigen med Rusland begyndte har den engelske Regierung med uendelig Vanfælighed og uhyre Bekostning overført en Armee af omtrent 60,000 Mand til Krim. Denne Armee er formedelst Nød og Glædighed, større end nogen Nations Tropper hidindtil har været utsat for, sammensmeltet til henved 10,000 Mand.

(Uddrag af „the News of the World“ for 25. Febr.)

Luftsyn. I „Alton. Mercur“ hedder det fra Altona den 24de dennes: For nogle Dage siden have flere lidt før Solens Opgang bemærket et usædvanligt Meteor. De saae nemlig i Øst en omtrent fire fod bred, skarp bryndset Soile, af guld og rød Farve, staende lodret paa Horizonten. Ved Solens Opgang antog den en blodrød Farve, og forsvandt lidt efter lidt.

(Den Berlingste Tidende Nr. 50).

Total Forlis. Den franske Fregat „Semillante,“ havende ombord 750 Mand (beregnet 600 Mand Tropper) og 200 Tons Træ-Barakker, som skulle overføres til Armeen paa Krim i det Sorte Hav, er gaact under ved Corsica i Middelhavet, idet den, i den frygtelige Orkan, som rasede Natten mellem den 15de og 16de Februar sidst, stodte paa et Skær i Bonifacio-Strædet og sank inden saa Minutters Fortsætning uden at Noget eller Nogen blev reddet.

(Berl. Tid. Nr. 51 og 55).

Jordskælv. Staden Brusa i Tyrkiet er (isfolge Efterretning fra Constantinopel den 1ste Maris) næsten aldeles blevet ødelagt ved en Jorddrystelse.

(Berl. Tid. Nr. 57.)

Oversvømmelse. Haag den 8de Marts. I Holland har en Oversvøm-

melse af den sorgeligste Slags fundet Sted. Næsten alle Diger er gennembrudte, Mennesker og Dyr omkomne og mange Huse bortrevne; over tusind Mennesker er husvilde.

(Berl. Tid. Nr. 58.)

Slagtning. Ved Eupatoria paa Krim holdtes et Slag den 17de Febr. sidst. mellem de tyrkiske og russiske Tropper; de sidste maatte vige. Paa begge Sider faldt flere Hundrede, og Tusinder saaredes. Den franske General Canrobert angiver Russernes Tab til 500 Døde og 2000 Saarede.

(Berl. Tid. Nr. 54 og 58.)

Dødsfald. Ruslands Keiser, Nicolaus den 1ste, blev den 28de Februar sidstleden angreben af Insueaza (efter Lægernes Rapport) og døde den 2den dennes, Middagen Kl. 12, 10 Minutter. Han var født den 7de Juli 1796, gif altsaa i sit 59de Åar. Han tiltraadte Regeringen den 1ste Decbr. 1825.

Thronbestigelse. Den 2den dennes blev afdøde Keiser Nicolai Son, Alexander, udraabt til Keiser over alle Russere, med Navn Alexander den Anden. Han har udstedt et Manifest, hvori det hedder, at Forsynet har udseet ham til et højt Kald; han haaber at skulle holde Rusland paa det høieste Trin af Magt og Berømmelse, og at Czar Peters, Catharinas, Alexanders og hans Faders Dusser og Planer maa gaae i Opfyldelse.

(Berl. Tid. Nr. 58 og 57.)

Indbetalt til Contoiret.

Erik G. Erikson	3 Kr. 1 Mt. 12 Sk.
A. P. Crane	24 — " — "
Mads Larsen Aasum .	5 — " — "
Johan Svenson	46 — " — "
<hr/>	
Summa	78 — 1 — 12 —

Indhold.

Side.

Side.

Udvælgelse og Forkastelse	177.	Joseph Smiths Levuetssloj (fortsat)	187.
Redactionsbemærkninger	186.	Blanding	191.

"Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Gott.

Trykt hos F. C. Bording.